HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

16 aprilie 2015*

„Trimitere preliminară — Dumping — Importuri de anumite tuburi din fier sau din oțel — Regulamentul (CE) nr. 384/96 — Articolul 3 alineatul (7) — Prejudiciu cauzat industriei — Factori cunoscuți — Legătură de cauzalitate — Neluare în considerare a unei investigații privind practici anticoncurențiale ale întreprinderilor comunitare din sectorul vizat — Regulamentul (CE) nr. 2320/97 — Validitate”

În cauza C-143/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Germania), prin decizia din 18 decembrie 2013, primită de Curte la 26 martie 2014, în procedura

TMK Europe GmbH

împotriva

Hauptzollamt Frankfurt (Oder),

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul J.-C. Bonichot (raportor), președinte de cameră, și domnii A. Arabadjiev și C. Lycourgos, judecători,

avocat general: domnul M. Wathelet,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 ianuarie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru TMK Europe GmbH, de N. Meyer, Rechtsanwalt;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de A. Collabolletta, avvocato dello Stato;

— pentru Consiliul Uniunii Europene, de B. Driessen, în calitate de agent, asistat de R. Bierwagen, Rechtsanwalt;

— pentru Comisia Europeană, de T. Maxian Rusche și de R. Sauer, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește validitatea Regulamentului (CE) nr. 2320/97 al Consiliului din 17 noiembrie 1997 de instituire a unor taxe antidumping definitive la importul anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare din Ungaria, din Polonia, din Rusia, din Republica Cehă, din România și din Republica Slovacă, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1189/93 și de finalizare a procedurii referitoare la importurile originare din Republica Croația (JO L 322, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între TMK Europe GmbH (denumită în continuare „TMK Europe”), pe de o parte, și Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (Biroul Vamal Principal din Frankfurt an der Oder, denumit în continuare „Hauptzollamt”), pe de altă parte, în legătură cu taxele antidumping pretinse de la TMK Europe în aplicarea Regulamentului nr. 2320/97 ca urmare a importurilor efectuate în cursul anilor 2001-2003.

Cadrul juridic

Regulamentul (CE) nr. 384/96

3 Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223) a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificare în JO 2010, L 7, p. 22). Cu toate acestea, ținând seama de data adoptării Regulamentului nr. 2320/97, a cărui legalitate este pusă în discuție în fața instanței de trimitere, litigiul trebuie examinat în temeiul Regulamentului nr. 384/96 (denumit în continuare „regulamentul de bază”).

4 Articolul 1 alineatul (1) din regulamentul de bază prevedea:

„Poate fi supus unei taxe antidumping orice produs care face obiectul unui dumping în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Comunității cauzează un prejudiciu.”

5 Articolul 3 alineatele (1), (2) și (5)-(7) din regulamentul de bază, intitulat „Stabilirea existenței unui prejudiciu”, dispunea:

„(1) În sensul prezentului regulament, prin termenul «prejudiciu» se înțelege, în cazul în care nu se specifică altfel, un prejudiciu important adus unei industrii comunitare, pericolul de prejudiciu important adus unei industrii comunitare sau o întârziere semnificativă în crearea unei industrii comunitare și se interpretează în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

(2) Stabilirea existenței unui prejudiciu se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare obiectivă:

(a) a volumului importurilor care fac obiectul unui dumping și a efectului acestor importuri asupra prețului produselor similare pe piața Comunității și

(b) a efectului acestor importuri asupra industriei comunitare.

[…]

(5) Examinarea efectului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare respective implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici pertinenți care influențează situația acestei industrii, inclusiv faptul că o industrie nu a surmontat în totalitate efectele practicilor de dumping sau de subvenționare din trecut, importanța marjei de dumping efective, diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților; factorii care influențează prețurile în Comunitate, efectele negative efective și potențiale asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitaluri sau investiții. Această listă nu este exhaustivă și unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

(6) Trebuie demonstrat cu ajutorul tuturor elementelor doveditoare pertinente prezentate în legătură cu alineatul (2) că importurile care fac obiectul unui dumping cauzează un prejudiciu în sensul prezentului regulament. Concret, acest lucru implică demonstrarea faptului că volumul și/sau nivelurile prețurilor menționate la alineatul (3) au un impact asupra industriei comunitare în sensul alineatului (5) și că acest impact este de asemenea natură încât poate fi considerat important.

(7) Factorii cunoscuți, alții decât importurile, care fac obiectul unui dumping, care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare, se analizează, de asemenea, de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping în sensul alineatului (6). Factorii care pot fi considerați ca pertinenți în acest sens includ, printre altele, volumul și prețul importurilor care nu sunt vândute la prețuri de dumping, scăderea cererii sau modificările configurației consumului, practicile comerciale restrictive ale producătorilor din țări terțe și membre ale Comunității și concurența între acești producători, evoluția tehnologiilor, precum și rezultatele la export și productivitatea industriei comunitare.”

Regulamentul nr. 2320/97

6 Conform articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2320/97, au fost instituite taxe antidumping definitive în special la importurile de tuburi fără sudură corespunzătoare codului 7304 31 99 din Nomenclatura combinată, care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3) și care sunt originare printre altele din Rusia. Alineatul (2) al aceluiași articol a stabilit la 26,8 % nivelul taxelor antidumping aplicabile acestor importuri.

Regulamentul (CE) nr. 1322/2004

7 Regulamentul (CE) nr. 1322/2004 al Consiliului din 16 iulie 2004 de modificare a Regulamentului CE nr. 2320/97 de instituire a unor taxe antidumping definitive pentru importurile de tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare, printre altele, din Rusia și din România (JO L 246, p. 10) conține printre altele următoarele considerente:

„[…]

(9) Prin Decizia 2003/382/CE a Comisiei [din 8 decembrie 1999 privind o procedură de aplicare a articolului 81 din Tratatul CE (cazul IV/E-1/35.860-B – Tuburi din oțel fără sudură) (JO L 140, p. 1)] (denumită în continuare „decizia de concurență”), mai mulți producători comunitari au fost amendați pentru implicarea în două cazuri de încălcare a articolului 81 alineatul (1) din Tratatul CE.

(10) În urma adoptării deciziei de concurență, s-a considerat că eventuala legătură potențială cu Regulamentul (CE) nr. 2320/97 nu necesita o reexaminare a concluziilor expuse în regulamentul menționat. Cu toate acestea, în urma publicării deciziei de concurență, una dintre părțile interesate a evocat un posibil impact al comportamentului anticoncurențial asupra măsurilor antidumping în vigoare și a furnizat informații suplimentare cu privire la anumite aspecte ale concluziilor Regulamentului (CE) nr. 2320/97 referitoare la prejudiciu și la legătura de cauzalitate. Prezentul regulament urmărește să stabilească dacă decizia de concurență ar trebui să aibă repercusiuni asupra măsurilor antidumping în vigoare în prezent.

[…]

(19) Dat fiind faptul că definiția produsului, societățile în cauză și perioadele la care se referă cele două proceduri nu se suprapun decât parțial, s-a constatat că respectivul comportament anticoncurențial nu a afectat decât într-o ușoară măsură investigația antidumping care a stat la baza instituirii taxelor definitive în 1997. De asemenea, în cazul în care se exclud datele privind societățile despre care s-a stabilit că au încălcat articolul 81 alineatul (1) din Tratatul CE, rezultatele rămân comparabile cu cele obținute pe baza datelor de la cei 10 producători comunitari care au cooperat, inclusiv cei care erau implicați în comportamentul anticoncurențial. Altfel spus, dumpingul prejudiciabil subzistă. Prin urmare, este foarte improbabil ca producătorii comunitari, prin comportamentul lor anticoncurențial, să fi avut o influență puternică asupra constatărilor inițiale ale investigației antidumping. Cu toate acestea, nu se poate afirma cu certitudine că toate condițiile de piață ar fi fost aceleași în absența acestui comportament anticoncurențial.

(20) Luând în considerare cele menționate anterior, se consideră oportun ca măsurile instituite prin Regulamentul (CE) nr. 2320/97 să nu se mai aplice. Această decizie este conformă principiilor de bună administrare și de bune practici administrative. […]” [traducere neoficială]

8 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1322/2004 a modificat Regulamentul nr. 2320/97, adăugându-i articolul 8, potrivit căruia, „[î]ncepând cu 21 iulie 2004, nu se vor mai aplica articolele 1-3”. [traducere neoficială]

Litigiul principal și întrebarea preliminară

9 Între anii 2001 și 2003, TMK Europe a importat tuburi originare din Rusia. Apreciind că aceste importuri intrau în sfera de aplicare a Regulamentului nr. 2320/97, Hauptzollamt i-a cerut să achite printre altele taxe antidumping în cuantum de 375 178,13 euro.

10 La 18 noiembrie 2003, TMK Europe a contestat în fața Hauptzollamt faptul că ar datora aceste taxe, susținând, în primul rând, că tuburile importate nu intrau în sfera de aplicare a acestui regulament.

11 În urma publicării Regulamentului nr. 1322/2004, care a suspendat aplicarea Regulamentului nr. 2320/97 începând de la 21 iulie 2004 în considerarea deciziei de concurență prin care s-au aplicat sancțiuni unor producători comunitari din sectorul de activitate vizat, TMK Europe a prezentat Hauptzollamt o nouă cerere de rambursare a taxelor antidumping, prevalându-se de nelegalitatea de care ar fi afectat Regulamentul nr. 2320/97.

12 Întrucât contestațiile sale au fost respinse la 29 octombrie 2010, TMK Europe a sesizat Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Tribunalul Financiar Berlin-Brandenburg) printr-o acțiune în rambursarea taxelor antidumping în cauză, reiterând cele două motive ale sale întemeiate, pe de o parte, pe faptul că tuburile importate nu intrau în sfera de aplicare a Regulamentului nr. 2320/97 și, pe de altă parte, pe nelegalitatea acestui regulament.

13 În opinia instanței de trimitere, în timp ce primul motiv nu poate fi admis, există îndoieli cu privire la răspunsul la cel de al doilea motiv.

14 Deși înclină să considere că Regulamentul nr. 2320/97 este valid, instanța menționată nu reușește să stabilească cu certitudine dacă motivele care au determinat Consiliul Uniunii Europene să decidă, prin Regulamentul nr. 1322/2004, ca articolele 1-3 din Regulamentul nr. 2320/97 să nu se mai aplice începând de la 21 iulie 2004 ar trebui de asemenea să fie folosite retroactiv cu privire la validitatea acestui din urmă regulament.

15 Potrivit instanței de trimitere, se pune întrebarea dacă Consiliul, atunci când a adoptat Regulamentul nr. 2320/97, la 17 noiembrie 1997, nu ar fi trebuit să țină cont de investigația, pendinte la acea dată, declanșată de Comisia Europeană de la 25 noiembrie 1994 cu privire la existența unor eventuale practici anticoncurențiale în cadrul industriei comunitare. Astfel, în temeiul articolului 3 alineatul (7) prima teză din regulamentul de bază, factorii cunoscuți, alții decât importurile care fac obiectul unui dumping, care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare se analizează de asemenea de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping.

16 În aceste condiții, Finanzgericht Berlin-Brandenburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Regulamentul […] nr. 2320/97 […] este nevalid întrucât [Consiliul] a admis existența unui prejudiciu fără a respecta condițiile privind stabilirea existenței unui prejudiciu prevăzute la articolul 3 alineatul (7) din [r]egulamentul [de bază] și fără să țină seama, în această privință, de faptul că, în special în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] […], Comisia a adoptat decizia nepublicată din 25 noiembrie 1994 (cazul IV/35.304) de declanșare a unei investigații referitoare la posibila existență a unor practici anticoncurențiale în sectorul țevilor din oțel nealiat, practici susceptibile de a constitui o încălcare a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3), precum și a articolului 81 CE?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitatea excepției de nelegalitate ridicate în fața instanței naționale

17 Guvernul italian și Comisia susțin că validitatea Regulamentului nr. 2320/97 nu mai putea fi pusă în discuție pe cale de excepție în fața instanței de trimitere ca urmare a faptului că reclamanta din litigiul principal nu a contestat-o în termenul prevăzut la articolul 230 CE, în vigoare la acea dată.

18 În această privință, trebuie amintit că principiul general destinat să garanteze că orice persoană dispune sau a dispus de posibilitatea de a contesta un act comunitar care servește drept fundament al unei decizii care îi este opozabilă nu se opune în niciun mod ca un regulament să devină definitiv pentru un particular față de care trebuie să fie privit ca o decizie individuală și care ar fi putut fără îndoială să solicite anularea acestuia în temeiul articolului 230 CE, ceea ce îl împiedică pe respectivul particular să invoce nelegalitatea acestui regulament în fața instanței naționale. O asemenea concluzie este aplicabilă regulamentelor de instituire a unor taxe antidumping ca urmare a dublei naturi a acestora, de acte cu caracter normativ și de acte care pot privi direct și individual anumiți operatori economici (Hotărârea Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punctul 37 și jurisprudența citată).

19 Astfel, reglementările de instituire a unei taxe antidumping, deși au, prin natura și prin domeniul lor de aplicare, un caracter normativ, pot viza în mod direct și individual pe aceia dintre producătorii și exportatorii produsului în cauză cărora le sunt imputate practicile de dumping prin utilizarea datelor

provenind din activitatea lor comercială. Această situație se regăsește, în general, în cazul întreprinderilor producătoare și exportatoare care pot dovedi că fuseseră identificate în actele Comisiei și ale Consiliului sau că fuseseră vizate de investigațiile pregătitoare (a se vedea Hotărârea Allied Corporation și alții/Comisia, 239/82 și 275/82, EU:C:1984:68, punctele 11 și 12, Hotărârea Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punctul 21, precum și Hotărârea Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 30).

20 Situația este aceeași pentru aceia dintre importatorii produsului în cauză ale căror prețuri de revânzare au fost luate în considerare pentru calcularea prețurilor de export și care sunt, în consecință, vizați de constatările privind existența unei practici de dumping (a se vedea Hotărârea Nashua Corporation și alții/Comisia și Consiliul, C-133/87 și C-150/87, EU:C:1990:115, punctul 15, Hotărârea Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia, C-156/87, EU:C:1990:116, punctul 18, precum și Hotărârea Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 31).

21 Curtea a hotărât de asemenea că importatorii asociați cu exportatori din țări terțe ale căror produse sunt vizate de taxe antidumping pot ataca regulamentele de instituire a acestor taxe, în special în cazul în care prețul de export a fost calculat pe baza prețurilor de revânzare pe piața comunitară practicate de importatorii menționați și în cazul în care însăși taxa antidumping este calculată în funcție de aceste prețuri (a se vedea în acest sens Hotărârea Neotype Techmashexport/Comisia și Consiliul, C-305/86, EU:C:1990:295, punctele 19 și 20, precum și Hotărârea Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 32).

22 În plus, recunoașterea dreptului anumitor categorii de operatori economici de a introduce o acțiune în anularea unui regulament antidumping nu poate să împiedice ca alți operatori să poată de asemenea să fie vizați în mod individual de un astfel de regulament, în considerarea anumitor calități specifice și care îi caracterizează în raport cu orice altă persoană (a se vedea Hotărârea Extramet Industrie/Consiliul, C-358/89, EU:C:1991:214, punctul 16, și Hotărârea Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punctul 33).

23 Cu toate acestea, în ceea ce privește cauza principală, nu s-a stabilit că se poate considera că TMK Europe este inclusă în una dintre categoriile de operatori economici identificate mai sus.

24 Mai întâi, este cert că nici TMK Europe, nici Sinara Handel GmbH (denumită în continuare „Sinara”), societatea a cărei succesoare este, nu sunt identificate în Regulamentul nr. 2320/97 drept întreprinderi exportatoare. Ele nu sunt menționate nici ca întreprinderi importatoare vizate de investigațiile pregătitoare ale acestui regulament.

25 În continuare, chiar dacă Sinara ar fi fost asimilată grupului de întreprinderi ruse exportatoare care au participat la procedura antidumping, din dosarul înaintat Curții nu reiese nici că prețul de export avut în vedere pentru stabilirea taxelor antidumping ar fi fost calculat pe baza prețurilor de revânzare pe piața comunitară practicate de acest importator, nici că taxa antidumping însăși ar fi fost calculată în funcție de aceste prețuri de revânzare.

26 În sfârșit, întrucât a contestat admisibilitatea excepției de nelegalitate ridicate în fața instanței naționale, Comisia trebuie să aducă elemente de probă care să justifice această inadmisibilitate. Cu toate acestea, argumentele invocate de Comisie în această privință nu permit să se considere că Sinara ar prezenta o legătură suficientă cu întreprinderile ruse exportatoare sau că s-ar afla într-o situație specială care să o caracterizeze în raport cu orice alt operator economic, pentru a se considera că această întreprindere ar fi fost vizată în mod direct și individual, în sensul articolului 230 CE, în cursul termenului prevăzut de acest articol pentru a se cere anularea Regulamentului nr. 2320/97, adoptat la 17 noiembrie 1997.

27 În aceste condiții, presupunând chiar că ansamblul drepturilor și obligațiilor Sinara ar fi fost transmise către TMK Europe, singurele elemente de apreciere prezentate Curții nu permit să se considere dovedit faptul că TMK Europe ar fi putut, fără nicio îndoială, să ceară anularea Regulamentului nr. 2320/97, în măsura în care acesta stabilește o taxă antidumping la importurile de tuburi fără sudură originare din Rusia.

28 O asemenea apreciere a situației întreprinderii importatoare în temeiul Regulamentului nr. 2320/97 nu poate fi repusă în discuție nici de împrejurarea că întreprinderile exportatoare nu ar fi cooperat în cadrul procedurii antidumping, nici de cea, invocată de guvernul italian, că TMK Europe ar fi putut contesta considerentele Regulamentului nr. 1322/2004.

29 Din cele care precedă rezultă că TMK Europe putea ridica excepția de nelegalitate a Regulamentului nr. 2320/97 în fața instanței de trimitere, care, prin urmare, nu era ținută de caracterul definitiv al taxei antidumping pe care o instituise acesta.

30 În consecință, Curții îi revine obligația de a răspunde la întrebarea instanței de trimitere.

Cu privire la validitatea Regulamentului nr. 2320/97

31 Instanța de trimitere ridică problema dacă, omițând să țină cont de procedura care fusese declanșată de Comisie la 25 noiembrie 1994 în ceea ce privește posibila existență a unor practici anticoncurențiale în cadrul industriei comunitare, Consiliul a ignorat cerințele regulamentului de bază, prin adoptarea, la 17 noiembrie 1997, a Regulamentului nr. 2320/97.

32 În această privință, trebuie amintit că articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază prevede că examinarea impactului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare vizate include o evaluare a tuturor factorilor și indicatorilor economici pertinenți care influențează situația acestei industrii. Această dispoziție conține o listă a diferiților factori care pot fi luați în considerare și precizează că această listă nu este exhaustivă și că unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază de evaluare decisivă (a se vedea Hotărârea Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 20 și jurisprudența citată).

33 Articolul 3 alineatul (7) din regulamentul de bază prevede că factorii cunoscuți, alții decât importurile, care fac obiectul unui dumping și care aduc în același timp un prejudiciu industriei comunitare se analizează de așa manieră încât prejudiciul adus de acești alți factori să nu fie atribuit importurilor care fac obiectul unui dumping în sensul alineatului (6) al acestui articol, care precizează că trebuie demonstrat cu ajutorul tuturor elementelor de probă pertinente că importurile care fac obiectul unui dumping cauzează un prejudiciu însemnat industriei comunitare (a se vedea în acest sens Hotărârea Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 21 și jurisprudența citată).

34 Potrivit unei jurisprudențe constante, stabilirea existenței unui prejudiciu cauzat industriei comunitare presupune aprecierea unor situații economice complexe, iar controlul judiciar al unei astfel de aprecieri trebuie să se limiteze, așadar, la verificarea respectării normelor de procedură, a exactității materiale a faptelor reținute, a absenței vreunei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței unui abuz de putere. Aceasta este în special situația în ceea ce privește stabilirea factorilor care aduc un prejudiciu industriei comunitare în cadrul unei investigații antidumping (a se vedea Hotărârea Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 22 și jurisprudența citată).

35 La momentul stabilirii prejudiciului, instituțiile Uniunii Europene au obligația de a examina dacă prejudiciul pe care înțeleg să îl rețină decurge efectiv din importurile care au făcut obiectul unui dumping și de a nu lua în considerare orice prejudiciu care decurge din alți factori și în special pe cel care și-ar avea cauza în propriul comportament al producătorilor comunitari (a se vedea Hotărârea Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 23 și jurisprudența citată).

36 În acest sens, instituțiile Uniunii au obligația să verifice dacă efectele acestor alți factori nu au fost de natură să întrerupă legătura de cauzalitate dintre, pe de o parte, importurile respective și, pe de altă parte, prejudiciul adus industriei comunitare. Acestea au de asemenea obligația să verifice că prejudiciul determinat de acești alți factori nu este contabilizat în stabilirea prejudiciului în sensul articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază și că, prin urmare, taxa antidumping aplicată nu depășește ceea ce este necesar pentru eliminarea prejudiciului cauzat de importurile care fac obiectul unui dumping (a se vedea Hotărârea Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 24 și jurisprudența citată).

37 Cu toate acestea, dacă instituțiile Uniunii constată că, în pofida unor asemenea factori, prejudiciul cauzat de importurile care fac obiectul unui dumping este important, în sensul articolului 3 alineatul (1) din regulamentul de bază, se poate stabili, așadar, legătura de cauzalitate dintre aceste importuri și prejudiciul suferit de industria comunitară (a se vedea Hotărârea Transnational Company „Kazchrome” și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 25 și jurisprudența citată).

38 În ceea ce privește cauza principală, trebuie să se constate că, după cum reiese atât din considerentele Regulamentului nr. 1322/2004, cât și din motivele deciziei de concurență, la 25 noiembrie 1994 a fost declanșată, în temeiul unei decizii a Comisiei, o investigație în vederea stabilirii posibilei existențe a unui comportament anticoncurențial între întreprinderile care activează pe piața comunitară a tuburilor din oțel fără sudură. Este de asemenea cert că această investigație nu a permis Comisiei să inițieze procedura de aplicare a articolului 81 CE decât la 20 ianuarie 1999, prin comunicarea privind obiecțiunile adresată întreprinderilor vizate.

39 Astfel, la 17 noiembrie 1997, dată la care a fost adoptat Regulamentul nr. 2320/97, decizia de concurență nu fusese încă emisă. În consecință, această decizie nu poate fi considerată ea însăși un „factor cunoscut”, în sensul articolului 3 alineatul (7) din regulamentul de bază, de care Consiliul să fi fost obligat să țină cont în stabilirea prejudiciului suferit de industria comunitară pentru a justifica măsura antidumping, astfel cum reiese aceasta din Regulamentul nr. 2320/97.

40 În ceea ce privește investigația decisă de Comisie la 25 noiembrie 1994, trebuie să se constate că natura sa pur pregătitoare se opune posibilității de a se considera, cel puțin până la finalizarea acestei investigații, că comportamentul anticoncurențial pe care îl avea în vedere era stabilit și cauzase un prejudiciu industriei comunitare.

41 Desigur, după cum s-a menționat la punctul 35 din prezenta hotărâre, instituțiile Uniunii au obligația de a examina dacă prejudiciul pe care înțeleg să îl rețină pentru adoptarea măsurii antidumping decurge efectiv din importurile care au făcut obiectul unui dumping și de a nu lua în considerare orice prejudiciu care decurge din alți factori și în special pe cel care și-ar avea cauza în propriul comportament al producătorilor comunitari. Prevalându-se de această obligație, TMK Europe susține în esență că, din moment ce una dintre aceste instituții avea cunoștință despre o investigație al cărei rezultat putea stabili că propriul comportament al producătorilor comunitari ar fi putut, cel puțin în parte, să contribuie la prejudiciul suferit de industria comunitară, instituțiile respective nu au avut în vedere, în procedura antidumping, un prejudiciu stabilit „în mod corespunzător”.

42 Cu toate acestea, trebuie amintit că, în orice caz, părțile care invocă nelegalitatea unui regulament antidumping au obligația de a prezenta elementele de probă de natură să demonstreze că alți factori decât cei care se raportează la importuri au putut avea o asemenea importanță încât erau de natură să repună în discuție existența unei legături de cauzalitate între prejudiciul suferit de industria comunitară și importurile care fac obiectul unui dumping (a se vedea în acest sens Hotărârea Transnational Company „Kazchrome" și ENRC Marketing/Consiliul, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punctul 28 și jurisprudența citată).

43 Or, TMK Europe nu a prezentat astfel de elemente de probă, limitându-se să se prevaleze de faptul că împrejurarea potrivit căreia Comisia a declanșat investigația care a determinat adoptarea deciziei de concurență trebuie să fi avut în mod necesar un impact asupra investigației antidumping și arătând, în plus, că simplul fapt că rezultatul celei dintâi dintre aceste investigații a determinat în final Consiliul să suspende Regulamentul nr. 2320/97 este suficient pentru a se recunoaște că aceasta ar fi putut influența investigația antidumping.

44 Rezultă că TMK Europe nu a justificat faptul că unii factori, alții decât cei care se raportează la importuri, au putut avea o asemenea importanță încât să fie de natură a repune în discuție existența unei legături de cauzalitate între prejudiciul suferit de industria comunitară și importurile care fac obiectul unui dumping.

45 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se constate că examinarea întrebării adresate nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului nr. 2320/97.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Examinarea întrebării adresate nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului (CE) nr. 2320/97 al Consiliului din 17 noiembrie 1997 de instituire a unor taxe antidumping definitive la importul anumitor tuburi și țevi obținute fără sudură, din fier sau din oțel nealiat, originare din Ungaria, din Polonia, din Rusia, din Republica Cehă, din România și din Republica Slovacă, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1189/93 și de finalizare a procedurii referitoare la importurile originare din Republica Croația.

Semnături